

Sygn. akt III AUa 113/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Marek Procek
Sędziowie	SSA Lena Jachimowska SSO del. Jolanta Mika (spr.)
Protokolant	Beata Kłosek

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2015r. w Katowicach

sprawy z odwołania W. Z. (W. Z.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury i jej wysokość

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach

z dnia 19 listopada 2014r. sygn. akt VIII U 1571/14

1. **oddala apelację,**

2. **zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz ubezpieczonego W. Z. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

/-/SSA L. Jachimowska /-/SSA M. Procek /-/SSO del. J. Mika

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 113/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 lipca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu W. Z. prawa do emerytury. Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, że brak jest podstaw do wyliczenia emerytury na zasadzie art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ponieważ emerytura została przyznana od 1 listopada 2003 roku na podstawie art. 46 w zw.

z art. 29 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej.

W. Z. w odwołaniu od powyższej decyzji domagał się jej zmiany i przyznania prawa do obliczenia emerytury na podstawie art. 55 ustawy emerytalno-rentowej. W uzasadnieniu ubezpieczony argumentował, że spełnia warunki do przyznania prawa do wyliczenia emerytury na nowych zasadach, zgodnie z art. 55 ustawy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania wskazując, że ubezpieczony ma przyznane prawo do emerytury na podstawie art. 27 ustawy emerytalno-rentowej przed dniem 31 grudnia 2008 roku.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 19 listopada 2014 roku zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do emerytury i obliczenia jej wysokości na podstawie art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Orzekając w powyższy sposób, Sąd Okręgowy ustalił stan faktyczny, który był między stronami postępowania bezsporny. Sąd Okręgowy ustalił, iż W. Z. urodził się (...). Decyzją z dnia 17 listopada 2003 roku organ rentowy przyznał ubezpieczonemu emeryturę od dnia 1 listopada 2003 roku

na podstawie ustawy z 12 września 1990 roku o szkolnictwie wyższym. Wypłata emerytury została zawieszona z uwagi na kontynuację zatrudnienia. Po przyznaniu świadczenia ubezpieczony podlegał ubezpieczeniu społecznemu przez okres ponad

30 miesięcy. ZUS poinformował ubezpieczonego o zmianie przepisów i możliwości złożenia wniosku o podjęcie wypłaty świadczenia, pomimo kontynuacji zatrudnienia. Pismo to doręczono ubezpieczonemu 16 stycznia 2009 roku. Decyzją z dnia

30 stycznia 2009 roku, rozpoznając wniosek odwołującego z dnia 26 stycznia 2009 roku, Zakład podjął wypłatę emerytury od dnia 1 stycznia 2009 roku. Kolejnymi decyzjami ustalano wysokość świadczenia, doliczając ubezpieczonemu dodatkowy staż pracy.

Dalej Sąd Okręgowy ustalił, że ubezpieczony ukończył 65 lat (...). Pismem z dnia 24 czerwca 2014 roku wystąpił o przeliczenie emerytury

na podstawie art. 55 ustawy emerytalno-rentowej. Dokonując rozważań prawnych,

Sąd Okręgowy przywołał przepis art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r.

nr 153, poz.1227 ze zm.), zgodnie z którym ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia

2008 roku, może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa

od obliczonej zgodnie z art. 53. Sąd I instancji doszedł do przekonania, iż przepis

ten ma zastosowania do ubezpieczonego. Ubezpieczony miał bowiem przyznane świadczenie emerytalne w oparciu o art. 112 ust. 2 w zw. z art. 112 ust. 3 ustawy

z dnia 12 września 1990 roku o szkolnictwie wyższym, co wynika wprost z brzmienia decyzji przyznającej prawo do emerytury oraz numeru świadczenia (...)). W ocenie Sądu Okręgowego, pobieranie emerytury na powyższej podstawie nie wyklucza przyznania emerytury i jej obliczenia na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w zw. z art. 55. Przepis art. 55 ustawy

nie wymaga, aby wnioskodawca nie miał prawa do żadnej emerytury. Przepisy emerytalne przewidują możliwość przyznania emerytury na podstawie różnych przepisów. Każdy z tych przepisów wymaga spełnienia innych przesłanek. Możliwe jest przechodzenie na emeryturę kilka razy, jednak za każdym razem na podstawie innego przepisu.

Uprawnienie do emerytury wcześniejszej nie wyklucza zastosowania przepisu art. 55, ponieważ norma zawarta w tym przepisie nie odwołuje się do emerytury „w ogóle”. Nie można przepisu art. 55 interpretować rozszerzająco.

Natomiast odwołujący w dacie złożenia wniosku z dnia 24 czerwca 2014 roku o przeliczenie prawa do emerytury na podstawie art. 55 był osobą spełniającą warunki do emerytury z art. 27 ustawy emerytalno-rentowej. Organ rentowy powołał się na okoliczność, że ubezpieczony w dacie przyznania prawa do emerytury od 1 listopada 2003 roku miał ukończone 65 lat. W ocenie Sądu I instancji, okoliczność ta nie ma znaczenia w sprawie, skoro z treści decyzji z 17 listopada 2003 roku wynika, że ubezpieczony miał przyznaną emeryturę na podstawie ustawy z dnia 12 września 1990 roku o szkolnictwie wyższym (Dz. U. nr 65, poz. 385 ze zm.).

Ustawa o szkolnictwie wyższym wprowadziła dwa wyjątki od regulacji powszechnej. Jeden dotyczy ukształtowania prawa do emerytury nauczycieli akademickich urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 roku, którzy mają przywilej przejścia na emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym. Wyjątek drugi dotyczy ustalania podstawy wymiaru emerytury, gdyż nauczycielom akademickim wlicza się do podstawy wymiaru emerytury wynagrodzenie za godziny ponadwymiarowe, dodatki oraz wszystkie nagrody uzyskane za osiągnięcia zawodowe w okresie, z którego wynagrodzenie stanowi podstawę emerytury. Zatem, w istocie jest to emerytura wcześniejsza, która może być przyznana mężczyźnie po ukończeniu 60 lat i która jest obliczana z uwzględnieniem art. 113 ustawy o szkolnictwie wyższym. Możliwość zastosowania art. 55 ustawy emerytalno-rentowej do osoby uprawnionej do wcześniejszej emerytury potwierdził Sąd Najwyższy w uchwale z 4 lipca 2013 roku, sygn. II UZP 4/13. Podobne stanowisko zajął także w wyroku z dnia 4 września 2013 roku, sygn. II UK 23/13 w którym uznał, że: „emeryt pobierający emeryturę przyznaną i obliczoną niezgodnie z wnioskiem emerytalnym (wadliwie) na dotychczasowych zasadach (art. 27 u.e.r.f.u.s.) nie traci prawa do ustalenia korzystniejszej wysokości emerytury kapitałowej (art. 26 u.e.r.f.u.s.), jeżeli kontynuuje ubezpieczenia emerytalne i rentowe, a z wnioskiem o przyznanie emerytury obliczanej w systemie kapitałowym wystąpił po dniu 31 grudnia 2008 roku (art. 55 w zw. z art. 114 ust. 1 u.e.r.f.u.s.). Ustalenie zatem przez organ rentowy wysokości emerytury w zaniżonej wysokości na podstawie art. 27 w zw. z art. 53 u.e.r.f.u.s. nie wyklucza ponownego ustalenia wysokości pobieranego świadczenia według korzystniejszej metody kapitałowej, jeżeli ubezpieczony (także emeryt) spełniał warunki do jej obliczenia zgodnie z art. 55 u.e.r.f.u.s.”

W konsekwencji, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477 § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury i jej obliczenia na podstawie art. 55 ustawy emerytalno-rentowej od miesiąca złożenia wniosku.

Apelacja od powyższego wyroku została złożona przez organ rentowy, który zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, poprzez błędne przyznanie odwołującemu prawa do emerytury i obliczenia jej wysokości na podstawie w\w przepisu. Wskazując na powyższy zarzut, Zakład Ubezpieczeń Społecznych domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia odwołania. Uzasadniając swoje stanowisko, organ rentowy wskazał, iż analiza przepisu art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prowadzi do konstatacji, iż przepis ten dotyczy ubezpieczonych, a nie osób, które posiadają już status emeryta, tj. osób, które legitymują się prawem do świadczenia ustalonego decyzją ZUS. Ustawodawca w omawianym przepisie posłużył się terminem ubezpieczony, spełniający warunki do uzyskania emerytury. Chodzi tu zatem o osobę, która hipotetycznie spełniła przesłanki ustawowe do przyznania świadczenia, a nie o osobę, która takie prawo

do emerytury ma już potwierdzone i ustalone prawomocną decyzją organu rentowego.

Zdaniem organu rentowego, ustawodawca na gruncie tej ustawy rozróżnia pojęcia osoby spełniającej warunki do uzyskania świadczeń od osoby mającej to prawo ustalone. Natomiast w przepisie art. 55 ustawy emerytalno-rentowej, ustawodawca posłużył się pojęciem ubezpieczonego spełniającego warunki do uzyskania świadczenia, zrezygnował natomiast z objęcia dyspozycją tej regulacji takiej kategorii podmiotów, które, jak odwołujący się, miały uprzednio ustalone prawo do emerytury wcześniejszej.

Wobec powyższego, zdaniem organu rentowego, za nieprawidłowy uznać należy pogląd Sądu I instancji, iż dopuszczalne jest w przypadku osób urodzonych przed 1 stycznia 1949 roku, które osiągnęły powszechny wiek emerytalny, kontynuowały ubezpieczenie i wystąpiły o emeryturę dopiero po dniu 31 grudnia 2008 roku, złożenie wniosku o wyliczenie tego świadczenia, niezależnie do tego, czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą. Osoby takie zachowują jedynie prawo do przeliczenia emerytury na zasadach ogólnych wynikających z art. 110 ustawy emerytalno-rentowej.

W tym stanie rzeczy, wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w całości przez oddalenie odwołania jest zdaniem organu rentowego uzasadniony.

W odpowiedzi na apelację odwołujący domagał się oddalenia apelacji i zasądzenia od organu rentowego na rzecz odwołującego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Odwołujący podnosił, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie ma racji, zarzucając naruszenie przez Sąd Okręgowy prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 55 ustawy o emeryturach i rentach i domagając się zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia odwołania złożonego w sprawie o przyznanie emerytury na podstawie art. 26 i art. 55 ustawy emerytalnej.

Na uzasadnienie swojego stanowiska odwołujący przytoczył wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 roku w sprawie II UZP 4/13, publ. OSNP 2013/21-22/257, Prok.i Pr.-wkł. 2014/2/50, Biul. SN 2013/7/24-25, gdyż kwestia prawa ubezpieczonego do emerytury kapitałowej została w nim rozstrzygnięta na korzyść ubezpieczonego w sytuacji, gdy miał uprzednio przyznane świadczenie.

Nie można zgodzić się zatem z organem rentowym, że możliwość skorzystania z ustalenia wysokości emerytury kapitałowej mają jedynie osoby, które spełniając warunki dotyczące wieku i stażu pracy, kontynuują ubezpieczenie emerytalne i rentowe po osiągnięciu 65 lat życia (w przypadku mężczyzn) i z wnioskiem o emeryturę wystąpią po raz pierwszy po dniu 31 grudnia 2008 roku.

Jeżeli więc nie może być kwestionowana możliwość kilkakrotnego przechodzenia na emeryturę, a w treści art. 55 ustawy brak zastrzeżenia, że wniosek o przejście na emeryturę kapitałową w powszechnym wieku przez osoby objęte art. 27 ma być pierwszym wnioskiem o przejście na emeryturę (o nabycie statusu emeryta), przepis ten (art. 55 ustawy emerytalnej) należy rozumieć jako przyznający prawo do złożenia wniosku o wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, jeżeli ubezpieczenie było kontynuowane po osiągnięciu wieku 60/65 lat, a wniosek został złożony po dniu 31 grudnia 2008 roku, niezależnie od faktu przejścia przez te osoby na emeryturę w powszechnym wieku emerytalnym, wcześniejszą lub w niższym wieku emerytalnym. Ubezpieczony te przesłanki spełnia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Istota sporu sprowadza się do wyjaśnienia kwestii: czy ubezpieczony ma prawo do wyliczenia emerytury zgodnie z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. nr 153 poz. 1227 z 2009r. z póź. zm. dalej jako ustawa emerytalna) w sytuacji, gdy wcześniej pobierał emeryturę na podstawie ustawy o szkolnictwie wyższym.

Przepis art. 55 ustawy emerytalnej należy rozumieć, jako przyznający prawo do złożenia wniosku o wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, jeżeli ubezpieczenie było kontynuowane po osiągnięciu tego wieku emerytalnego, a wniosek został złożony po dniu 31 grudnia 2008 roku, niezależnie od faktu przejścia na emeryturę wcześniejszą lub w niższym wieku emerytalnym.

W niniejszej sprawie ubezpieczony, urodzony przed dniem 31 grudnia 1948 roku, po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego 65 lat, kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę z tytułu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego po dniu 31 grudnia 2008 roku, a obliczone hipotetycznie świadczenie na podstawie art. 55 w zw. z art. 26 ustawy emerytalnej na dzień 25 marca 2012 roku jest wyższe od tego, które otrzymuje.

Przepis art. 55 ustawy emerytalnej nie wskazuje, by wniosek ten musiał być pierwszym wnioskiem o emeryturę. Stanowisko to jest zgodne ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zawartym w uzasadnieniu wyroku z dnia z dnia 7 listopada 2013 roku,

o sygn. akt II UK 143/13, wskazującego, że art. 55 ustawy emerytalnej kreuje (reguluje) wyjątek od zasady ustalania ubezpieczonym urodzonym przed dniem

1 stycznia 1949 roku emerytury w wysokości wynikającej z dotychczasowych ("starych") zasad (art. 27 w zw. z art. 53 tej ustawy). Ubezpieczonym, urodzonym przed wymienioną datą (1 stycznia 1949 roku), przysługuje prawo do obliczenia emerytury według nowych zasad, jeżeli wysokość emerytury obliczonej na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 okaże się wyższa od ustalonej według dotychczasowych zasad, pod warunkiem, że z wnioskiem o przyznanie emerytury z art. 27 ustawy wystąpili

po dniu 31 grudnia 2008 roku. Jako regulacja szczególna art. 55 ustawy wymaga wykładni ścisłej, uzależnionej wyraźnie od wystąpienia przez ubezpieczonego

z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 roku, który - co do zasady - nie może być rozumiany, jako wniosek zmierzający do innego celu,

niż przyznanie po raz pierwszy emerytury na podstawie art. 27 ustawy.

W szczególności, wniosek o przyznanie emerytury na podstawie art. 27 ustawy

nie może być rozumiany, jako wniosek o przeliczenie, ponowne przyznanie tego samego świadczenia lub wniosek o ponowne obliczenie wysokości przyznanej emerytury na podstawie tego przepisu (art. 27 ustawy) według nowych zasad, jeżeli wcześniej wysokość emerytury (przyznanej na wniosek złożony przed 31 grudnia 2008 roku) została obliczona według dotychczasowych zasad na podstawie art. 27

w zw. z art. 53 ustawy emerytalnej.

Podobne stanowisko prezentuje Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 marca 2014 roku, sygn. I UK 345/13, stwierdzając, iż ubezpieczony urodzony przed dniem 31 grudnia 1948 roku, który po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008 roku,

ma prawo do jej wyliczenia na podstawie art. 27 w zw. z art. 55 ustawy emerytalnej także i niezależnie od tego, czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą. Nabycie statusu emeryta wiąże się z utratą statusu ubezpieczonego tylko wtedy, jeżeli po przyznaniu prawa do emerytury emeryt nie podlega obowiązkowym lub dobrowolnym ubezpieczeniom społecznym. Przede wszystkim zaś pojęcie „ubezpieczony” z art. 4 pkt 13 ustawy emerytalnej

nie odnosi się do aktualnego statusu osoby ubiegającej się o emeryturę, bowiem podleganie ubezpieczeniom społecznym w dacie wniosku o emeryturę nie stanowi warunku przyznania prawa do tego świadczenia.

Sąd Najwyższy wskazał nadto, że nabycie prawa do emerytury przyjęte w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, uwzględniając także treść art. 21 ust. 2 tej ustawy, uzasadnia twierdzenie, że na emeryturę można przechodzić kilka razy. W sytuacji zatem, gdy dopuszczalne jest kilkakrotne przechodzenie na emeryturę, byłoby niezbędne zaznaczenie w art. 55 ustawy o emeryturach i rentach, że wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym możliwe byłoby tylko wówczas, gdyby był to pierwszy wniosek o emeryturę (o nabycie statusu emeryta). Takiego zastrzeżenia nie można jednak z treści tego przepisu wywnioskować, co oznacza, że ubezpieczony urodzony przed dniem 1 stycznia 1949 roku, który osiągnął powszechny wiek emerytalny, kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę dopiero po dniu 31 grudnia 2008 roku, może złożyć wniosek o wyliczenie tego świadczenia, niezależnie od tego, czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą. Przepis art. 55 tej ustawy, umożliwiając ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 roku wyliczenie emerytury w wieku powszechnym według jej art. 26 „zrównuje” w pewnym sensie sytuacje tych osób (urodzonych przed 1 stycznia 1949 roku) z sytuacją osób urodzonych po 31 grudnia 1948 roku, które, jeśli nabyły prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym albo do tzw. emerytury wcześniejszej, mogą, osiągając powszechny wiek emerytalny, złożyć wniosek o ustalenie prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, wyliczanej według art. 24 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Jeżeli więc nie może być kwestionowana możliwość kilkakrotnego przechodzenia na emeryturę, a w treści art. 55 ustawy brak zastrzeżenia, że wniosek o przejście na emeryturę w powszechnym wieku przez osoby objęte art. 26 ma być pierwszym wnioskiem o przejście na emeryturę (o nabycie statusu emeryta), przepis ten (art. 55 ustawy) należy rozumieć, jako przyznający prawo do złożenia wniosku o wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, jeżeli ubezpieczenie było kontynuowane po osiągnięciu wieku 60/65 lat, a wniosek został złożony po dniu 31 grudnia 2008 roku, niezależnie od faktu przejścia przez te osoby na emeryturę wcześniejszą lub w niższym wieku emerytalnym. Okoliczność, iż odwołujący pobierał świadczenie emerytalne, kontynuując zatrudnienie, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie jest to przesłanka wyłączająca możliwość przeliczenia świadczenia w trybie cytowanego przepisu (vide: wyrok SN z dnia 4 września 2013 roku, sygn. II UK 23/2013, OSNP 2014/6/85).

Aby doszło do wyliczenia wysokości świadczenia zgodnie z art. 55 cytowanej ustawy, odwołujący musi spełnić wszystkie przesłanki wskazane w tym przepisie, a więc i tę, która obliguje do wyliczenia świadczenia jedynie w sytuacji, gdy jest ono wyższe od pobieranego. W niniejszej sprawie obliczona na podstawie art. 55 ustawy emerytura jest wyższa od emerytury obliczonej na podstawie art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W konsekwencji, przeliczenie świadczenia w sposób żądany przez odwołującego należy uznać za zasadne. Prezentowana linia orzecznictwa została podtrzymana w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2015 roku, sygn. II UK 217/14, Lex nr 1771526, w którym Sąd wskazał, iż z możliwości obliczenia wysokości emerytury, na podstawie art. 55 ustawy emerytalnej nie mogą korzystać ubezpieczeni urodzeni przed dniem 1 stycznia 1949 roku, także kontynuujący ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w art. 27 tej ustawy wieku emerytalnego, którym przyznane zostały emerytury po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego (art. 27 powołanej ustawy) przed końcem 2008 roku w wysokościach obliczonych według dotychczasowych zasad.

Skoro odwołujący nie miał przyznanego prawa do emerytury na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej, wniosek odwołującego o przyznanie prawa do emerytury z wieku powszechnego i jej obliczenie w trybie art. 55 wskazanej ustawy jest zasadny. Podobne stanowisko zostało zajęte przez Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 7 maja 2015 roku, sygn. III AUa 202/15, z dnia 25 września 2014 roku, sygn. III AUa 3355/13.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd Apelacyjny orzekł po myśli § 12 ust. 2 i § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

/-/SSA L. Jachimowska /-/SSA M. Procek /-/SSO del. J. Mika

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR